

Yiyiniz içiniz ancak israf etmeyiniz (Araf 31)

Banu Atabay'ın lezzetler.com Yemek Tarifleri Sitesi

ORTAK RUH (JAKARTA İSTİKLAL CAMİİ)

- Sen nerelisin?
- Türkiye'den, Türküm.
- Burada ne işin var?
- Neden?
- Buraya müslümanlar gelir.
- Ben de müslümanım.
- Senin gibi biri müslüman olamaz.
- Neden?
- Tipin hiç benzemiyor.
- Müslüman tipi nasıl olur?
- Hmmm, tam tarif edemem ama sana benzemez.
- Elhamdulillah müslümanım ve her tipte insan müslüman olabilir.

Bu cevap karşısında iri yapılı, esmer ve bıyıklı adam durakladı ve "olabilir tabii" dedi utangaç bir ifadeyle. Sonra sadece gözleri görünen kara çarşafı eşine baktı, sanki kabalığını telafi etmek istercesine, "bu benim hanım, onunla bir fotoğraf çektirir misin?" dedi. Birlikte bir boy fotoğrafı çektirdik. Mahcubiyetine bir teselli olması niyetiyle bir de kendi fotoğraf makinamı ona verdim "benim için de bir hatıra olsun" dedim ve aynı pozunu yeniden çektirdik. Eşiyse birbirimize baş salladık. Sanki inancımı bir kez daha ıspat etmek istercesine "Selamun Aleyküm" dedim. O da "Ves Salamun Aleyküm" dedi ve gülümseyerek, yeniden karşılaşma ihtimali olmadan vedalaştık.

Jakarta'da bulunan ve Güney Doğu Asya'nın en büyük camisi olan İstiklal Camii'nin önünde cereyan eden bu olay içten içe hoşuma gitti. Ne güzel, hiç tanımadığım insanlarla aynı dine inanıp, aynı ortak lisanı paylaşmak. Bu düşünceler içindeyken yanıma beyaz başörtülü, nur yüzlü bir hanım yaklaştı. Elinde bulunan galoşları gösterdi. Bir çift satın aldım. Uzaktan sanki bir apartman binasına bekleyen bu 5 katlı yapıya yaklaştım, girişte bulunan turnikenin yanında başımı örttüm, ayakkabılarımı çıkardım, galoşlarımı giydim, ayakkabılarımı elime aldım, besmeleyle içeri adım attım. Yerler soğuk mermerdi ve bu sıcakta bir hayli hoşuma gitti. İlk girişte hemen merdiven göze çarpıyordu, sanki bir devlet dairesine giriyor hissine kapıldım. İkinci ve üçüncü katlara çıktım bizim anladığımız tarz da bir camiden çok sanki halkın sosyalleşip serinlemesi için bir toplanma evi görüntüsünü veriyordu. Çoluk-çocuk, kadın, erkek bütün aile mermerlerin üzerine oturmuş ve yatmıştı. Bazıları da mışıl mışıl uyuyordu.

Ben hala ibadet yapılan yeri bulamadan yavaş yavaş gezmeye devam ettim. Buraya gelmeden önce bu camii ile ilgili küçük bir araştırma yapmıştım. Dünyanın bu 4. en büyük camisini Jakarta'ya gelen devlet büyükleri ziyaret eder, günü denk gelirse mutlaka Cuma namazı kılarmış. İşin en ilginç yanı bu caminin mimarı bir hristiyanmış. Buna rağmen İslam prensiplerini tematik olarak camide gizlemiş. Mesala binanın 5 katlı oluşu İslamın 5 farzını, tek minaresi Allah'ın (c.c) birliğini, 66,66 metre uzunluğunda olan minare Kuran'ın 6666 ayetini, mevcut 7 kapı, cennetin 7 tabakasını, kubbe çapının 45 metre oluşu 1945 yılında Endonezya'nın Hollanda egemenliğinde kurtuluşunu temsil ediyormuş. Ayrıca modernizmi simgelemek amacıyla hiç ahşap malzemeye yer verilmeden tamamen çelik inşaat tekniği kullanılmış.

Doğruyu söylemem gerekirse bu bilgiler ışığında daha farklı bir yapı gözümde canlanmıştı. İlk girişte karşılaştığım düzlük ve boşluk bir parça beni hayal kırıklığına uğrattı... Kible yazısını gördüm, bu yönde ilerledim. sonunda ibadet yapılan kısma geldim. Büyük çok büyük halılı bir bölge vardı. Sahne gibi mihrabı, kocaman avizesi, çok fazla gösterişli duruyordu. Yukarı asılan Allah ve Muhammed levhaları bizim camileri hatırlatıyordu. İnsanlar burada da piknik hallerini sergilemeye devam ediyordu... Uzanan, oturan, uyuyan ve tabii ki namaz kılanlar. Tavanı, duvarı, süsleri uzun uzun inceledim. Allah'a yükselen seslerin aynı lisanında oluşu beni de bu ortama çabucak dahil etti... Şu an, burada, İstiklal Camii'de bulunduğum için ne kadar şanslıydım. "Allah'ıma şükür"... Neden olmasın, tabii ki olur, beni müslümana benzetmeyen beyfendinin düşüncesi gibi benim ön yargılı "böyle camii olmaz" düşüncesi aslında aynı...

Bu ait oluş hissi beni her ne kadar çıkıştan uzaklaştırırsa da artık ayrılık zamanı geldi. Ağır ve sürüklenen adımlarla camiden çıktım. Galoşlarımı çıkardım, ayakkabılarımı giydim. Kara çarşafı hanımın durduğu yeri baktım, boştu O ve beyi orada değildi artık ama benim hatıram hep orada duracaktı..

